

[Juul-Madsen.]

de af udvalget som helhed stillede ændringsforslag til det lovforslag, der er et flertal for, men selve statsovertagelsen kan det konservative folkeparti ikke tiltræde.

Holmberg: Formålet med lovforslaget om statens overtagelse af 66-selskabet: at skabe ligestilling mellem det bornholmske erhvervsliv og landets øvrige erhvervsvirksomheder, det lyder meget godt, og det er da også en god formålsparagraf, men det er heller ikke stort mere.

Vi har ingenlunde afvist at ville være med til at hjælpe Bornholm, men vi har anvist andre veje, og vi kan ikke se, at det skulle være det rigtige med en statsovertagelse af et godt privat selskab. De par millioner kroner, det hævdes at skulle være netop til nedbringelse af taksterne, er naturligvis en slags penge, men det er nu ikke særlig mange, og det hjælper da ikke meget på det angivne formål: at skabe ligestilling.

Men der er ingen grund til at gå i enkelt-heder, for, som det blev sagt: I kan gøre og foreslå, hvad I vil, løbet er kørt. At det så er blevet kørt på en efter vor mening ejendommelig måde, skal da noteres. I øvrigt er det også en ejendommelig facon, at det relativt lille samfund skal betale 4 mill. kr. for, at staten overtager selskabet. Jeg gad egentlig nok vide, hvem det er, der har fået den idé. Må jeg her spørge trafikministeren: er det trafikministeren, der har stillet det som en betingelse for overtagelsen? Har han sagt: I skal betale 4 mill. kr., og hvis I siger nej, bliver der ingen statsovertagelse? Det er egentlig ufatteligt, at amtsrådet er gået med hertil, men de vidste det jo ikke, og de fik ikke lovforslaget forelagt til udtalelse inden vedtagelsen af de 4 mill. kr. Men de blev måske også mødt med bemærkningen om, at løbet er kørt.

Samtidig skulle staten have fortrinsret til at sejle på ruten mellem Bornholm og det øvrige Danmark. Der har nu i en menneskealder været fri konkurrence, men det var staten ikke indstillet på uden videre at acceptere, nej, hvis andre ville sejle, skulle de pænt spørge. Dette er dog blevet ændret, efter at vi har haft besøg af Rederiforeningen af 1895, der gjorde os opmærksom på, at det godt kunne skabe vanskeligheder for danske interesser ved forhandlinger om international skibs-

fart. Ændringsforslaget herom er naturligvis rigtigt, men det ændrer ikke ved det, der efter vores mening er forkert, nemlig statsovertagelsen.

Ændringsforslaget til § 3 om styrelsen kan vi stemme for ligesom for ændringsforslaget til § 6, som jeg lige har omtalt. Men på mit partis vegne kan jeg meddele, at vi vil stemme imod lovforslaget, når det kommer til tredje behandling.

Gudme: Det radikale venstres standpunkt nu ved anden behandling af lovforslaget står klart at læse i betænkningen, og begrundelsen for, at vi har indtaget dette standpunkt, står også at læse i betænkningen.

Vort synspunkt er det, at vi stadig ikke føler os overbevist om, at denne løsning på spørgsmålet om statsstøtte, fragtstøtte, til Bornholm er den eneste mulige, og at det havde været ønskeligt, om man kunne have drøftet andre former.

Vi ville synes, det havde været det rigtige, om folketingsudvalget, da det begyndte sit arbejde, kunne have begyndt, om jeg så må sige, med blankt bord. Det vil sige, at alle muligheder havde ligget på bordet, man kunne have gennemgået og overvejet alle disse muligheder og valgt imellem dem. Men det var jo ikke tilfældet.

På det tidspunkt, da lovforslaget blev fremsat, og da sagen var til første behandling her i tinget, var forholdet det, at alle disse overvejelser havde fundet sted mellem andre og var blevet til et udkast til en aftale betinget på den ene side af, at 66-generalforsamlingen tilsluttede sig, og på den anden side, at folketingets flertal gav sin tilslutning. Derfor var det sådan set kun spillfægteri at begynde at finde ud af, hvilke andre muligheder der var, for i realiteten var der jo, efter at vi havde konstateret her ved første behandling, at i hvert fald én stemme eller to sikrede et flertal for gennemførelsen, ikke andre muligheder. Den kontrakt, som var oprettet mellem 66-selskabet og trafikministeren, havde vi ingen mulighed for at ændre i, det var kun et spørgsmål om enten at acceptere eller forkaste den, og når flertallet ville noget andet, var der jo heller ikke muligheden for at forkaste den. Altså ville det være ganske urealistisk ved vor behandling i udvalget at søge andre muligheder, for der var ikke andre muligheder.